

DIUMENGE II DE QUARESMA (A)
Homilia del P. Efreem de Montellà, monjo de Montserrat
8 de març de 2020
Mt 17,1-9

Els darrers anys la manera de viatjar ha canviat molt. Abans miràvem el mapa, sortíem i preguntàvem. Ara anem al Google, posem l'adreça, se'ns marca el destí amb una xinxeta vermella, i la màquina ens va donant indicacions per no perdre'ns.

Amb l'episodi de la Transfiguració, Jesús fa avui una cosa semblant amb nosaltres: ens posa la xinxeta vermella del nostre destí final, perquè sapiguem on ha d'anar a parar el nostre camí per la vida. L'episodi de la transfiguració va passar quan Jesús anava de camí cap a Jerusalem, abans de la seva passió i mort. Feia poc que Pere l'acabava de reconèixer com a Messies, i Jesús els havia començat a parlar dels patiments que havia de passar abans de la resurrecció. Però com que Pere havia rebutjat aquest anunci i els altres deixebles tampoc no ho devien tenir massa clar, Jesús els agafa, se'ls emporta dalt d'una muntanya i allà els deixa veure la seva glòria divina. Aquell fet confirmava la confessió que Pere acabava de fer sis dies abans: Jesús era el Messies promès. Però no s'acabava aquí: la transfiguració, a més, era un anunci d'allò que havia de passar. Si ens hi fixem, tota la Trinitat es va fer present en aquell moment, com havia passat en el moment del baptisme de Jesús: el Pare era present en la veu que es va sentir, el Fill era present en Jesús, i l'Esperit Sant es féu també present en el núvol lluminós. A més també aparegueren Moisès i Elies, dos personatges que en la seva vida terrenal també havien vist la glòria de Déu dalt d'una muntanya; tots dos corroboraven aquest anunci en representació de la llei i els profetes —és a dir, de l'Antic testament. La passió i mort de Jesús, doncs, van ser dos fets volguts pel Pare i acceptats per Jesús, i no foren res més que una porta, un pas cap a la glòria de la resurrecció. I la resurrecció és aquesta altra vida més plena que Jesús ja irradiava, i a la qual tots hi estem cridats.

La litúrgia ens presenta aquest episodi justament ara que som en temps de Quaresma, temps de revisió. En qualsevol viatge llarg necessitem parar per descansar, revisar la ruta i refer-nos. I això és el que Jesús féu amb els deixebles, i ens convida a fer-ho a nosaltres. Els quaranta dies de Quaresma que cada any ens són oferts, són una ocasió d'or si ens els prenem seriosament i els fem servir per revisar cap a on anem. El destí està clar: la nostra vida ha de ser transformada en quelcom millor; i aquesta transformació ja comença aquí. Però, estem anant pel bon camí? Com hi arribarem?

De fet, el camí físic no importa. No ens podem equivocar de camí si, com els deixebles, sabem trobar moments per quedar-nos sols amb Jesús, escoltar la seva paraula i deixar que ens vagi transformant per dins. No ens equivocarem si deixem que la força dels sagraments actuï en nosaltres perquè ens anem assemblant cada dia més al Crist, i ens esforcem per tenir els seus mateixos sentiments. No ens equivocarem de camí si sabem veure en cada home i en cada dona del món el rostre de Jesucrist, a qui hem de servir. No ens equivocarem si fem que cada instant compti per trobar la felicitat, aquella felicitat que van experimentar els apòstols quan volien fer tres cabanes per prolongar aquell moment gloriós. No ens espantem, si ens toca passar per les dificultats que sigui: Jesús també va haver de passar per la creu per arribar a la resurrecció. I si, finalment, ens equivoquem en alguna cosa, recordem que el Pare és misericordiós i que vol que també ho siguem nosaltres. Potser no és casual que les màquines modernes estiguin programades de manera que, si surts del camí, no et renyin: automàticament busquen una ruta alternativa perquè arribis a bon port. Perquè, passi el que passi, el Senyor no es desdiu del destí que ens té preparat, i cap al qual ja hi estem anant.